

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ γδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενῆντα ἓνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιὰτι λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἕγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρᾶ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Νοεμβρίου δεκαῆξη,
κάτι φαίνεται θὰ τρέξη.

Εἰς τὸ τρακόσα σήμερα κολλῶ ἐξήντα κι' ἓνα,
προσέξετε 'στὰ νοῦμερα γιὰτ' εἶναι λανθασμένα.

Ὁ Θεόδωρος μονολογῶν κατὰ τριῶν τοῦ Ὑπουργῶν.

Μεταρρυθμίσιν μεγάλην 'στὸ Κορδόνι ἀναγγέλλω...
εἰς τὸ χέρι τὰ παπούτσιᾶ... Ὑπουργοὺς καινούριους θέλω.
Ἀρχετὸν καιρὸν σὰς ἔχω εἰς τὴ ράχη μου ἀπάνω
κι' ὅ,τι θέλω καὶ μ' ἀρέσει δὲν 'μπορῶ μὲ σὰς νὰ κάνω.
Ἐξω Κώστα, Δεληγιώργη, καὶ μεγάλε Ἀχιλλεῦ...
Ὑπουργοὺς καινούριους θέλω... ζήτω, ζήτω, ἐλελεῦ!...

Ὅταν ἐδίωξα τῆς Ἀρτας τὸν πασίγνωστο γρουσουζή.
ποῦ τὸν τόπο μας φωνάζει κανονιέρη καὶ μουφλούζη,
ἐξελάφρωσε ὁ νοῦς μου κι' Ἴσοζύγιον εὐρήκα
καὶ τὴν σκάφη λέγω σκάφη καὶ τὰ σῦκα λέγω σῦκα.
Ἐξω Κώστα, Δεληγιώργη, καὶ μεγάλε Ἀχιλλεῦ...
Ὑπουργοὺς καινούριους θέλω... ζήτω, ζήτω, ἐλελεῦ!

Στείλετέ μου παραιτήσεις νὰ τῆς στείλω 'στὸ Παλάτι,
Ὑπουργοὶ νὰ γίνουν πρέπει κι' ἄλλοι φίλοι Κορδονάτοι.
Μὲ τοὺς τρεῖς σὰς ἔως τώρα δὲν 'μπορῶ νὰ συμφωνήσω
καὶ τὸ σκάφος τῆς πατρίδος πρὸς τὴν δόξαν νὰ κινήσω.
Ἐξω Κώστα, Δεληγιώργη, καὶ μεγάλε Ἀχιλλεῦ...
Ὑπουργοὺς καινούριους θέλω... ζήτω, ζήτω, ἐλελεῦ!...

Δὲν μὲ μέλει τὸ Κορδόνι 'στὸ ἐξῆς ἂν ἀγαπάτε,
σὰς ἀφίνω ἐλευθέρους ὅπου θέλετε νὰ πάτε.
Δὲν μὲ σκιάζει τρίτον κόμμα κι' οὐδ' αὐτὸς ὁ Δεσποτῆς,
δὲν μὲ σκιάζει κομματάρχης νεοβλαπτιστὸς κανεὶς.
Ἐξω Κώστα, Δεληγιώργη, καὶ μεγάλε Ἀχιλλεῦ...
Ὑπουργοὺς καινούριους θέλω... ζήτω, ζήτω, ἐλελεῦ!

Ἀς ἔλθουν νὰ κάμουν κι' ἄλλοι 'στὴν Κυβέρνησι φιγοῦρα...
ἐδαρῆθκα ὡς τώρα τὴν ὀκτὴ σας τὴν φαγοῦρα...
πάντα κλάψα, πάντα γρίνα, κάθε τόσο 'στὰ πανιὰ...
στείλετέ μου παραιτήσεις καὶ ἀδειάστε τὴν γωνιά.
Ἐξω Κώστα, Δεληγιώργη, καὶ μεγάλε Ἀχιλλεῦ...
Ὑπουργοὺς καινούριους θέλω... ζήτω, ζήτω, ἐλελεῦ!...

Ἐστὴ λιγνή μου μέση ζῶνω τὸ σπαθί μου τὸ κοντό
καὶ μ' ἐκεῖνο εἰς τοὺς Πρόεδροις μοναχὰς μου ἀπαντῶ.
Δὲν φοβοῦμαι καὶ τοὺς Πρόεδροις, στήνω χοκκίνη τρανιέρα,
καὶ πετῶ τὴν σακαράκα καὶ τοὺς κόβω πέρα πέρα.
Ἐξω Κώστα, Δεληγιώργη, καὶ μεγάλε Ἀχιλλεῦ...
Ὑπουργοὺς καινούριους θέλω... ζήτω, ζήτω, ἐλελεῦ!

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Περὶ Διακοινώσεως τί ξέρεις, Φασουλῆ;
Φ.—Οἱ Πρεσβευταὶ τὸ πῆρναν ἀπάνω των πολὺ.
Τικ τὰκ... ποῖος εἶσαι;... Πρεσβευτῆς... κι' ἂν εἶσαι τί μ' αὐτό;
μεγάλην διακοινώσιν 'στὰ μούτρα σου πετῶ
κι' ἂν δὲν εἴπῃς γιὰ ὅλα νὰ ἴθαι σύρῃς τὰ μαλλιά σου...
πολὺ καλὰ... εὐχαριστῶ... καὶ τράβα 'στὴ δουλειά σου.
Τικ τὰκ... ποῖος εἶσαι;... Πρεσβευτῆς... καλῶς τὸν Πρεσβευτή,
μὰ πέρα σὲ παρακαλῶ εἰς τὸ ἄλλο μου αὐτὶ
κι' ἐξήγησέ μου ἡσυχὰ τί θέλεις παρ' ἡμῶν ;...
ζητῶ τὸν Σιδηρόδρομον τῶν Μύλων-Καλαμῶν,
καὶ μίαν διακοινώσιν ἐτοίμασα γιὰ τοῦτο
κι' ἂν ὁ χι μ' ἀπαντήσετε γερὸ θὰ πέσῃ κινῶτο.
Τικ τὰκ... ποῖος εἶσαι;... Πρεσβευτῆς... πολὺ καλὰ τὸ ξέρω...
σπουδαίαν διακοινώσιν κατεσκευασμένως φέρω...
καὶ τί ζητεῖς παρακαλῶ ;... κι' ἐγὼ ζητῶ ἐπίσης
τὸν νέον Σιδηρόδρομον τοῦ Πειραιῶς-Λαρίσης...
Μωρὲ ἀμὰν γιὰ τὸ Θεό... ἀμὰν κι' ἀμὰν δὲν ἔχει.
κι' ἂν τὸν κουφὸ μού κάνετε κακὴ δουλειά σας πρέχει...
ἂν κι' εἶναι κάπως δύσκολον, ἀλλ' ὅμως τί νὰ γίνῃ;
θὰ σας δοθῇ ὀργήγορα καὶ ἡ γραμμὴ ἐκείνη.
Τικ τὰκ... ποῖος εἶσαι;... Πρεσβευτῆς... μεγάλο τῶνομά σου,
νὰ χαίρεσαι τὸ τρικαντὸ καὶ τὰ παρασημά σου...
ζητῶ τὸν Σιδηρόδρομον τὸν τῆς Πελοποννήσου,
ἀλλέως διακοινώσιν σου στέλλω καὶ γραμμίσου...
Ἔχει καλῶς... καὶ δι' αὐτὸ σπουδαίως θὰ φροντίσωμεν
κι' ὀργήγορα πιστεύομεν νὰ σας εὐχαριστήσωμεν.
Τικ τὰκ... ποῖος εἶσαι;... Πρεσβευτῆς... τρεῖς τεμενάδες κάνω...
τί θέλεις ;... τὴν γυναῖκα σου καὶ κάτι παραπάνω...
καὶ εἰς ἐμένα ἔλαχε τὸν δυστυχὴ ὁ κληρὸς ;
μὴ θέλῃς, φίλε Πρεσβευτά, νὰ μείνω ζωντοχῆρος...
μ' ὅσα κι' ἂν κάμῃς κι' ἂν μού 'πῇς τὴν σύνευνόν σου θέλω,
ἀλλέως διακοινώσιν αὐτοστιγμὴ σου στέλλω...
Παρὰ νὰ μ' ἔλθουν συμφοραὶ μεγάλαις 'στὸ κεφάλι
πάρε καὶ τὴν γυναῖκα μου κι' ἄς σοὺ γενῇ χαλὰκι,
ἂν ὅμως καὶ τὸ εἶναι μου ἀργότερα ζητήσης
θὰ μ' εὖρῃς προθυμάτατον καὶ εἰς αὐτὸ ἐπίσης,
κι' ἄς εἶναι τὸ φωμότυρο ἢ τακτικὴ μου βρῶσις,
ἀρκεῖ νὰ μὴ μού στέλλετε ποτὲ διακοινώσεις.
Π.—Καλὰ τὰ λές, βρε Φασουλῆ... μὰς βγαίνουν μὲς 'στὴ μέση
ὁ ἕνας μὲ τὸ τρικαντὸ κι' ὁ ἄλλος μὲ τὸ φέσι,
καὶ κάθε 'λίγο ντράβαλα καὶ κάθε 'λίγο νόταις
καὶ ὅλοι μὰς ζαρώνουμε σὰν τῆς βρεγμέναις κόταις,
καὶ τείσαι σύ, καὶ τεῖμ' ἐγώ, κι' αὐτὸ ζητῶ καὶ ἐκεῖνο,
ἀλλοιῶς ἐδῶ δὲν εἴμπορῶ γιὰ Πρεσβευτῆς νὰ μείνω,

Κάτι ποὺ ἐνδιαφέρει — τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ κεμέρι.

Ὅσοι τοῦ πέμπτου τόμου μας κατέχουν ἀγγελίαν
χωρὶς πολλὴν παράκλησιν καὶ ἄλλην ὁμιλίαν
παρακαλοῦνται τάχιστα νὰ μὰς τὴν ἀποστείλουν
καὶ ταῦτοχρόνως μετ' αὐτῆς καὶ ὅ,τι μὰς ὀφείλουν.

Ὅστις δ' ἀνὴρ φιλόμουσος ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ
τοῦ φιλοσόφου Φασουλῆ τὸ φοδερόν βιβλίον,
πωλεῖται εἰς τὸ σπῆτι μας, εἰς τοῦ Κωνσταντινίδου,
καὶ ὅτῃς Ἐστίας τῆς γνωστῆς τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

καὶ θὰ γενῇ πολὺ κακὸ καὶ τόσαις φασαρίαις
κι' ἡ μπουκαπόρταις θ' ἀνοιχθῶν νὰ πέσουν μπουκαρίαις,
καὶ πάρτετε τὰ μέτρα σας κι' ἀφήστε τὰ γενάτια
προτοῦ δεχθῆτε φάσκελα καὶ μούντζαις μὲς 'στὰ μάτια,
καὶ πέφτουν νόταις σὰν βροχή, φοβέριαι σὰν χαλὰκι,
κι' ὁ Δεληγιῶργης κρύβεται κι' ὁ κόσμος ἀλαλάζει,
καὶ μιά φυλλάδα Γαλλικὴ φυτρώνει μὲς 'στὴ μέση
καὶ 'στὰ καλὰ καθοῦμενα τσακόνουν τὸν Ἱγγλέση,
κι' αὐτὸς διαμαρτύρεται ὁ φουκαρὰς ἐντόνως
καὶ δι' αὐτὴν τὴν σύλληψιν ταρασσεται κι' ὁ θρόνος,
καὶ θυμωμέν' οἱ Πρεσβευταὶ φοροῦν τὸ τρικαντὸ
καὶ τὸν ἄσικη Θεοδωρὴ τὸν πέρνουν 'στὸ κοντό,
κι' αὐτὸς τεντώνει σὰν Ἀγὰς τὰ δηρὰ λιγὰ του σκέλη
καὶ εἰς τὸν δορυφόρον του τὸν Γιάννη παραγγέλλει :
«Ὅποτεν βλέπῃς Πρεσβευτὴν τὴν πόρτα νὰ σφαλῇ
» αὐτὸς εἰς σχέσεις μὲ αὐτοὺς δὲν εἶμαι ἡμαλῆς.
» Τῆς ὑψηλῆς πολιτικῆς νὰ φαίνεσαι εἰδήμων
» καὶ ἂν κανένας Πρεσβευτῆς ἐκ τῶν πολὺ γνωρίμων
» — τί κάνεις, Γιάννη; — σ' ἐρωτῶ, νὰ λές κουκιά πῶς σπέρνεις
» καὶ οὐδὲ κανένα ἐξ αὐτῶν ἐμπρός μου νὰ μού φέρνῃς
» ἀλλ' οὔτε νὰ καταδεχθῇς μ' ἐκείνους νὰ 'μιλήσῃς
» κι' ἂν ἔλθῃ καὶ ὁ Μοντολὼν τὴν πόρτα νὰ τοῦ κλείσῃς.
» Ὡσὰν νὰ μὴ μὰς ἔφθανε κι' ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος
» μὰς στέλλει διακοινώσιν κι' ὁ Μοντολὼν ὁ Γάλλος,
» αὐτὸς ποὺ ἐνομιζέτο ἀγαπητὸς μου φίλος
» καὶ σύμμαχος αἰώνιος καὶ τῆς Ἑλλάδος στύλος».
Φ.—Ὅποια νέα συμφορὰ καὶ μαύρη δυστυχία!
πάει 'στὸ βρόντο κι' ἡ κλεινὴ τῶν Γάλλων συμμάχια,
ἐνῷ ἐγὼ ἐπίστευα μετὰ καιρὸν καμπόσον
πῶς σύμμαχοι θὰ γίνωμεν τῶν Γάλλων καὶ τῶν Ρώσων.
Π.—Μ' αὐτὸν τὸν Σιδηρόδρομον τῶν Καλαμῶν καὶ Μύλων
'στὸ τέλος θ' ἀπομεινῶμεν χωρὶς κανένα φίλον.
Φ.—Καὶ τώρα τί νὰ κάνωμε ;...
Π.—Νὰ πῇς 'στὸν Δεληγιῶργη
καὶ νὰ τοῦ 'πῇς τὴν πρέπουσαν ἀπάντησιν νὰ κάνῃ.
Φ.—Ὅσο γιὰ τοῦτο ἐννοιά σου κι' ὁ Θεοδωρὴς δὲν παίζει
κι' αὐτὸ μού τῶπε, Περικλῆ, τὸ μαγικὸ Τραπέζι.
Π.—Ἀλήθεια 'πές μου, Φασουλῆ, τὰ πνεύματα πῶς πᾶν;
Φ.—Τὸ στρογγυλὸ Τραπέζι μου ἀδιάκοπα κτυπᾶνε,
κι' ἐγὼ συχνὰ τὸ ἐρωτῶ μὲ τὸνα κι' ἄλλο χέρι :
«τί κάνεις, Τραπέζακι μου, πνευματικὸ λημέρι ;»
κι' αὐτὸ ἀμέσως μ' ἀπαντᾷ «καλὰ, εὐχαριστῶ...
καὶ σὺ τί κάνεις, Φασουλῆ ; — τῆς Μιχαλοῦς χρωστῶ.»
Π.—Ἀφοῦ ἀκόμη ὁμιλεῖς μὲ πνεύματα, σαλιάρη,
λαθὲ ὡς διακοινώσιν ἀτράντακτο στηλιάρη.

Οἱ Πρεσβευταὶ 'στὸν Θεοδωρὴ
μὲ νόταις ἔγγραφον βαρὺ.

Ἐμεῖς οἱ φίλοι Πρεσβευταὶ Δυνάμεων μεγάλων,
ποῦ τόσο φέρομεν συχνὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα σάλον,
εἴμεν ὅπου καθίζουμε 'στὸν σβέρκο σας καθβάλα
καὶ πόρταις καὶ παράθωρα ἀνοίγουν πέρα πέρα
καὶ μόλις σὰς κτυπήσωμε καμμιὰ φορὰ ποδάρι
εἴπορὸς μας γονατίζετε μὲ μία κουντρουβάλα
καὶ ὅλα τὰ σηκώνετε σὰν Ἑλληνες γαιδάροι.

Ἐμεῖς οἱ φίλοι Πρεσβευταὶ Δυνάμεων μεγάλων,
ποῦ παραφορτονόμεθα 'στὸν ἕνα καὶ 'στὸν ἄλλον,
ποῦ σ' ὅ,τι καὶ ἂν κάνωμε δὲν μὰς 'ρωτοῦν γιατί,
ποῦ δὲν ἀκούμε τῆς φωνῆς τοῦ καθενὸς μουρμούρη,
ποῦ σὰν μὰς πιάσῃ ὁ θυμὸς σας πάει ριπιτὶ
καὶ σὰς κτυπάμε κάποτε τῆς πόρταις μας 'στὴ μούρη.

Ἐμεῖς ποὺ ὅλων κόβομε τὸν βῆχα καὶ ἄερα
καὶ σ' ὅποιο σπῆτι ἄρχοντος τὸ πόδι μας πατήσῃ
καὶ πόρταις καὶ παράθωρα ἀνοίγουν πέρα πέρα
καὶ κάθε δούλος ἐρχεται νὰ διπλοπροσκυνήσῃ,
κι' ὁ νοικοκύρης χάνεται καὶ γίνετα κομμάτι
κι' ἡ ντιστεγκὴ νοικοκυρὰ μὰς τρώει μὲ τὰ μάτια.

Ἐμεῖς ὅπου μαγεύουμε κυρία καὶ κυρίου
μὲ τὰς ἀκολουθίας μας καὶ τοὺς Σεκρεταρίους,
κι' εἰς μπάλους προσκαλούμεθα, χωρὶς νὰ τὸ γυρεύωμε,
γιὰ τῆς σπαλέταις τῆς χρυσῆς καὶ τὰ χρυσὰ κουμπιά,
καὶ μ' ὅλαις τῆς γυναῖκες σας πηδοῦμε καὶ χορεύουμε
καὶ τῆς τιμιπούμε κάποτε μ' εὐγενικὴ ταμιτιά.

Ἐμεῖς ὁποῦ πηγαίνομε ἀπάνω ἔσθ' Παλάτι
 μὲ διαπιστευτήρια καὶ δορυφόρους γαύρους,
 ἔμεῖς ποῦ σὰς σταυρόνομε σὰν Πόντιοι Πιλάτοι
 καὶ κάθε τόσο πέρνομε χρυσοὺς Μεγαλοσταύρους,
 ἔμεῖς ποῦ εἴμεθα γιὰ σὰς οἱ μόνοι Βασιλεῖς
 καὶ πᾶμε καὶ χαζεύομε ἑστὰ πάλκα τῆς Βουλῆς.

Ἐμεῖς ὁποῦ συμβούλους των οἱ ἄρχοντες μᾶς πέρνουν,
 ἔμεῖς ποῦ σὰς ξαφνιάζομε μὲς ἑστ' ἄλλα ξαφνικά σας,
 ἔμεῖς ὁποῦ φυτρόνομε καὶ ἐκεῖ ποῦ δὲν μᾶς σπέρνουν
 καὶ τὴν οὐρά μας χώνομε ἑστὰ Οἰκονομικά σας,
 ἔμεῖς ὁποῦ ἑστὸ σπῆτι σας ἐλεύθερ' ἄλωνίζομε
 καὶ ὅλους σας μὲ κόσκινο καλὰ σὰς κοσκινίζομε

Ἐμεῖς ποῦ σὰς φουσκόνομε μὲ λάγια τοῦ ἀνέμου,
 ἔμεῖς ποῦ μᾶς ποτίζετε μὲ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα,
 καὶ ὅταν ὀρεξίς ποτὲ σὰς κατεβῇ πολέμου
 χωρὶς μιλιὰ τὸ βάζομε ἀμέσως ἑστὴ φευγάλα,
 ἔμεῖς οἱ φίλοι Πρεσβευταὶ Δυνάμεων συμμάχων
 καὶ θαυμασταὶ τῆς δόξης σας καὶ τῶν αὐγοταράχων.

Ἰδόντες καὶ γνωρίζοντες πῶς δὲν θὰ γίνουν μπάλοι,
 πῶς καὶ ἡ Αὐλὴ πενηθορεῖ καὶ ἄρχοντες μεγάλοι,
 πῶς θὰ κλεισθῇ ἑστὸ σπῆτι τῆς ἡ καθεμιά κοκκίνα,
 πῶς δὲν θὰ χωρατεύομε μὲ κόμ' ἴλ φὸ Σινιόραις,
 καὶ ἐφέτος θὰ περάσωμε κακὸ ψυχρὸ χειμῶνα
 καὶ πρέπει κάτι νὰ βρεθῇ γιὰ νὰ περνοῦν ἡ ὥραις.

Εὐθὺς ἀπεφασίσαμε γιὰ φιλικὸ πεσκέσι
 τοῦ προσφιλοῦς Πρωθυπουργοῦ νὰ στείλωμε μιὰ νότα,
 καινούριο νὰ τοῦ βγάλωμε ἀγγοῦρι μὲς ἑστὴ μέση
 καὶ νὰ τὸν ξεθεώσωμε μὲ νέα γεγονότα,
 ζητοῦντες σώνει καὶ καλὰ μὲ ἄγριον θυμὸν
 πολλὰ καθυστερούμενα τοῦ Μύλων-Καλαμῶν

Καὶ ἂν ὁ Βέλγος ὁ Ρολλὲν ἐτράβηξε κανόνι
 ὁ Δεληγιάννης χρεωστεῖ τὰ χρέη νὰ πληρῶνῃ,
 ἂν δὲ καὶ ἐκεῖνος ἀρνηθῇ νὰ δώσῃ τοὺς παραδες
 εἰς τοὺς ἐργάτας τοὺς πτωχοὺς καὶ εἰς ἄλλους φουκαρά-
 ἄλλοίμονό του τρεῖς φοραῖς, τὸν τρώει μαῦρο φίδι, [δὲν]
 καὶ ἀμέσως ρεζιλεύεται καὶ γίνεται σκουπίδι.

Αὐτὰ οἱ φίλοι Πρεσβευταὶ σκεφθέντες ἐκ συμφώνου
 γελοῦν ἑστὰς τόσας ἀπειλὰς τοῦ κάθε φαμφαρόνου,
 καὶ εὐθὺς ζητοῦν τὴν πληρωμὴν ἀπὸ τὸν Δεληγιάννη,
 ὁ δὲ κλεινὸς Πρωθυπουργὸς δὲν πρέπει νὰ ξεχάσῃ
 πῶς ἡ Εὐρώπη εὐκολὰ μπορεῖ νὰ πάρῃ φόκο
 καὶ αὐτὸς ἀδίκως νὰ χαθῇ καὶ νάχη καὶ ἄλλο μπλόκο

Κι' ἂν τὰ καθυστερούμενα ὁ Θεοδωρὸς πληρώσῃ
 εὐθὺς θὰ τοῦ ζητήσωμε καὶ ἄλλα νὰ μᾶς δώσῃ,
 ἂν δὲ καὶ ἐκεῖνα πληρωθοῦν χωρὶς νὰ βγάλῃ μόκο
 ἀμέσως θ' ἀπαιτήσωμε καὶ ἄλλα μὲ τὸν τόκο,
 ποῦ δὲν θὰ ἔχη γλυτωμὸ μὲ τὰς ὑποχρεώσεις
 καὶ ἔμεῖς θὰ τὸν τρελλάνωμε μὲ τὰς διακοινώσεις.

Ἄν ὁ Ρολλὲν μουφλοῦζεφε πεντάρα δὲν μᾶς μέλει
 καὶ πᾶς ἐργάτης δυστυχὴς καὶ ὑπὴκος ἡμῶν
 ἐκ τῆς Ἑλλάδος μοναχὰ τὴν πληρωμὴν του θέλει,
 ἀφοῦ ὁ σιδηρόδρομος τῶν Μύλων-Καλαμῶν
 εἰς τὴν Ἑλλάδα γίνεται καὶ ἂν ὁ Ρολλὲν τὸν στρώνῃ
 καὶ αὐτὴ τῶν κανονιέρηδων τὰ χρέη θὰ πληρῶνῃ.

Τοιαῦτ' ἀπεφασίσαμεν καὶ οἱ πέντε μας συγχρόνως
 γιὰ νὰ διασκεδάσωμεν τὴν πλῆξιν τοῦ χειμῶνος,
 καὶ ἂν οἱ πτωχοὶ δὲν πληρωθοῦν ἐργάται τῶν γραμμῶν
 καὶ ὁ Δεληγιάννης δὲν φερθῇ ὡς σύμμαχος καὶ φίλος
 αὐτὸς ὁ σιδηρόδρομος τῶν Μύλων-Καλαμῶν
 θὰ καταντήσῃ νὰ γενῇ τῆς Ἐριδος ὁ Μύλος.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Λαμπρὸν Ἡμερολόγιον ἐβγῆκε τῆς Ἑστίας
 μὲ ἄρθρα τριακόσια καὶ μὲ σωρὸν εἰκόνων,
 ζητεῖται δ' ὡς μανθάνομεν παντοῦ μετ' ἀπληστίας
 καὶ πάρετέ το αὐθιρὲ ἀντὶ δραχμῆς καὶ μόνον.
 Ἐκεῖ τὸ πᾶν ἐν γνωμικοῖς καὶ αἰνίγμασι συμμίκτοις
 καὶ χρησιμεύει ἐνταυτῷ καὶ ὡς Ἡμεροδείκτης.

Σκόκου Ἡμερολόγιον τὰ μάλα κλασικόν,
 σπουδαῖον, ποικιλομορφόν, γελοιογραφικόν,
 πεντακοσιοσέλιδον καὶ ἀνάμεστον εἰκόνων,
 ποῦ νὰ διαβάσῃς εἰμπορεῖς ὀλόκληρον τὸν χρόνον.
 Ὁ τύπος τοῦ ἐξαίρετος, μεστός καλαισθησίας,
 ἡ δὲ τιμὴ ἀντὶ δραχμῶν τεσσάρων καὶ ἡμισείας.

Ὁ Παντελῆς Λεφάνης καὶ ὁ Σακελλαρίδης,
 ὅπου τοὺς ἐνθυμεῖσαι καὶ ἅπαξ ἂν τοὺς εἶδῃς,
 μὲ μόρφωσιν καὶ οἱ δύο ἐπιστημονικὴν,
 ἐξετασθέντες τώρα εἰς τὴν Ἱατρικὴν,
 τὸ Ἄριστα ἐπῆραν, τῶν κόπων των βραβεῖον,
 καὶ ἐφόδιον σπουδαῖον καθ' ὅλον των τὸν βίον.

Ὁ ἐν Ἀθήναις Ὀμίλος τῶν Ποητικῶν,
 ποῦ κρίνεται ἀνταγίστος καὶ συνδρομῆς καὶ ἐπαίνων,
 ἐκδίδει ἅπαξ τοῦ μηνὸς καὶ τεύχος θαυμαστόν,
 τοῦτέστι Περιοδικὸν Εἰκονογραφημένον.
 Διευθυντὴς ὁ Κυριακὸς καὶ σὺρτε νὰ τὸν μάθετε ..
 εἰς τοῦ Βορέου τὴν ὁδὸν καὶ τοῦ Καρόφου κάθετα.

Ὁ Γιάννης Ἀιδονόπουλος, γνωστὸς ἀπὸ τὴν πόλιν
 καὶ πρῶτος τῶν φραγκοκρατῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην,
 πολλὰ κασιμάρα ἔφερε καινούρια τοῦ χειμῶνος,
 ποῦ δὲν τὰ φθείρει εὐκολὰ ὁ πανδαμάτωρ χρόνος.
 Μὰ τώρα συνεταῖρός του καὶ ὁ ἀδελφὸς του μῖνει,
 ὁποῦ κανεὶς ἑστὸ κόψιμο μ' αὐτὸν δὲν παραδγαίνει,
 καὶ θαύματα ἐσπούδασε τῆς κοπιτικῆς πέρις.
 ἑστὸ Βίντεο τὸ Κατάστημα, γνωστὸν εἰς τὰ Παρίσια.
 Τέτοιο φραγκοκρατῆδικο δὲν εἶναι παῖς γίλα...
 τὸ ράφιμό του ἐντελές, τὸ κόψιμό του τρέλλα.
 Σὲ κόβει Ἀιδονόπουλος, εἰσὶ καλὰ κομμένοι...
 σὲ ράβει Ἀιδονόπουλος, εἰσὶ καλὰ ραμμένοι.